

Такава е цѣлата поема: отегчителна, мжчителна при четене, съ чудати, непонятни, изкуствени за рими думи — нѣщо, което прѣчи на яснотата, дълбината и красотата на една поетична творба, нѣщо, което е далечъ отъ собствения му живъ народенъ езикъ и стихъ. Безсмислена е тукъ всѣкаква художествена критика: защото всичко е въ нея подчинено не на една естетична концепция, а на една идея борческа — любима на нашитѣ поети шестдесетници и седемдесетници отъ изтеклата епоха. Вѣрно я цени проф. Арnaudовъ въ своя обширенъ и изчерпателенъ трудъ за поемата, като казва, че тя нѣма никаква художествена стойностъ по стилъ, езикъ и поетична архитектоника.

Но въ „Горски пѣтникъ“ Раковски е включилъ своето вѣрую за свободата, за свободния човѣшки духъ, и готовиятъ за борба робъ. Редятъ се въ поемата млади недоволници и бждещи войводи: Драгой, Велко, Гължбъ, Момчилъ витязни, Младенъ, Радой. Тѣ разказватъ своитѣ и на народа мжки и премеждия подъ ножа на сатрапитѣ.

Въ нея е отразенъ единъ цѣлъ животъ съ страдания, кърви, сълзи и надежди. Тя е